

ALS DE MUREN KONDEN SPREKEN

FOTO'S EN VERHALEN VAN DE FAMILIE OUBORG.

SAMENGESTELD DOOR C. VOOGT.

Steegversloot

Mijn Dordtse Familie

Vele generatie's voor ons zijn Dordrecht altijd trouw gebleven. Zowel de Ouborgen en de De Visser's. Hun woonhuizen stonden op vele plaatsen in de binnenstad. De oude huizen zijn de stille getuigen van een ver verleden. Hun hardstenen traptreden uitgesleten van de vele voetstappen die hier honderden jaren overheen schuiffelden.

Bij een willekeurige wandeling door de Dordtse binnenstad loop je door en passeer je vele straten waar ze gewoond hebben. Zoals de Voorstraat, Steegoversloot, De Vest, Vriessestraat, Prinsenstraat, Hoge Nieuwstraat, Wijnstraat en Spui. Daar woonden zij, De Ouborgen en de De Visser's. Deze beide familie's zijn door het huwelijk met elkaar verweven. De eerste maal was dat het huwelijk van Adrianus Cornelis Ouborgh met Catharina De Visser. Adrianus huwde op 19 oktober 1853 op 23 jarige leeftijd met de 25 jarige Catharina.

Adrianus was behanger stoffeerder en woonachtig in de Vriessestraat. Hun kinderen in de mannelijke lijn zijn allen zeer vroeg gestorven. Eén dochter van hun zeven kinderen bleef in leven, huwde, en is eveneens als haar moeder op 38 jarige leeftijd overleden. De tweede maal was dat mijn grootvader Hendrik Ouborg die op 21 september 1898 trouwde op 31 jarige leeftijd met Sophia Cornelia De Visser, 29 jaar oud.

Van de familie Ouborg is een lange geschiedenis bekend. In het jaar 1622 werd in Frankrijk Pierre Aubourgh geboren. Pierre kwam naar de Nederlanden en had als beroep koopman poelier.

Op 16 juli 1651 trouwt Pierre met de Francaise Marie De La Haye. Beiden ongeveer 29 jaar oud. Marie komt uit Cambrai Frankrijk. Het Huwelijk vond plaats in Den Haag. Maar in 1654 bleek hij in Dordrecht te wonen.

Pierre en Marie kregen vele kinderen. Onze tak begint bij de derde zoon Jan (Pieterszoon) Oubourgh. Nu met een O. Hij is geboren in 1652 en huwde 25 jaar oud met Lijntje Daniëls 11 jaar oud, op 25 juli 1677.

Zij kregen 10 kinderen, waarvan 5 zonen in leven bleven.

Vele generatie's later werd uit het huwelijk van mijn overgrootouders Johannes Pieter Ouborg en Dorothea Eichhorn, Hendrik Ouborg geboren, mijn grootvader. Zijn vader Johannes was evenals zijn vader winkelier en grutter. In 1826 kocht Pieter Ouborg het winkelpand de Pauw in de Voorstraat, hoek Wijnbrug. Nu een Italiaans restaurant.

Johannes Ouborg zet de zaken van zijn vader voort. Het gezin krijgt zeven kinderen. Hun eerste zoon Pieter overlijdt na 28 dagen. Op zestien november 1860 komt hun tweede zoon, eveneens Pieter. De derde zoon leeft drie maanden. Devierde zoon Johannes jr. (Jan) de latere Kaasboer. Gevolgd door de vijfde zoon Johannes Karel (Karel) die stofferder bahanger werd. Als zesde mijn grootvader Hendrik, de horlogemaker. En de laatste was dochter Engeltje.

Hendrik Ouborg 16 - 4 - 1867 15 - 9 - 1923.

De moeder van Hendrik was Dorothea Eichhorn. Zij werd geboren op de Vest 185 in Dordrecht. Zoals Johannes in een ver verleden afstamt van een Franse familie, zo stamt Dorothea af van een Duitse familie. Hendrik werkt na zijn jeugd met broer Jan in de zaak van zijn vader. Echter de beide broers konden niet met elkaar overweg. Hun meningsverschillen werden steeds groter en van een goede samenwerking was niet meer te spreken. Waardoor Hendrik uit de zaak stapte en bij de Weduwe Kessel die een winkel had met klokken en horloge s in de leer ging, voor horlogemaker, in de winkel op de Voorstraat.

Toen de weduwe Kessel na verloop van tijd met de winkel stopte, heeft Hendrik hem overgenomen.

Zijn broer Jan zette de zaak voort als Kaaswinkel. En Hendrik had inmiddels kennis gekregen aan Sophia de Visser.

Op deze foto Hendrik Ouborg, zijn zoon Jan, daarnaast zijn vrouw Sophia en rechts hun dochter, mijn moeder, Dorothea Wilhelmina Carolina.

Sophia Cornelia De Visser, 31-5-1869 - 20-10-1934.

Sofie De Visser was een dochter van Nicolaas De Visser en Wilhelmina Carolina Akkerman. Sofie had drie broers en één zuster. Ze kwam evenals Hendrik uit een rijke familie.

Op de historische foto, rechts uit ongeveer 1885, zien we de kinderen met een dienstbode. Op de foto links de dienstbode en voor links Aart 14 jaar, midden Cornelis Martinus, hij is ongeveer 11 jaar, en geheel rechts voor Wilhelmina zeven jaar. Rechts achter Sofie 16 jaar en achter midden De kleine Nicolaas 4 jaar oud. Aart is de latere dominee en Cornelis Martinus is zwakzinnig.

De kinderen hebben allen hun mooiste kleren aan.

Vader Nicolaas werkt bij zijn vader in de slagerij.

Daarna een kantoorbaan en later begint hij een verzekerings - bedrijf.

Op 21 september treden Hendrik en Sofie in het huwelijk.

Hij 31 jaar en zij 29 jaar.

Hendrik is nu eigenaar van de winkel en boven de winkel is hun ruime woning.

Op de oude foto van de winkel is het huisnummer 153 te zien.

Nu is dat Voorstraat 199. De woning heeft nu nummer 201.

Links de foto genomen tijdens het huwelijk op 21 september 1898. De één en twintigste viel op een woensdag.

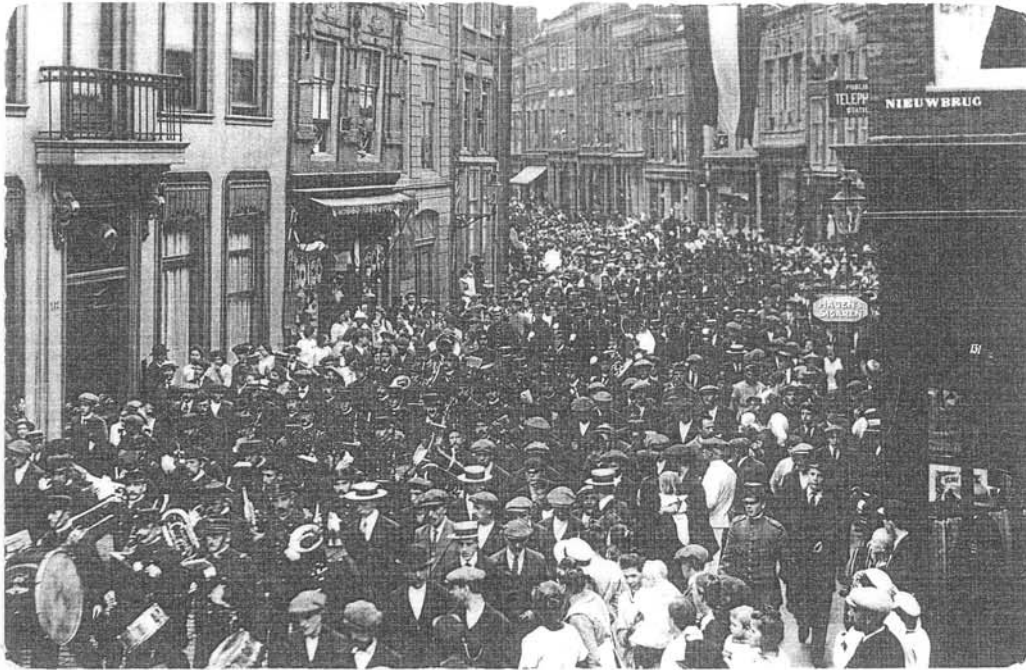
De winkel die al jaren op de Voorstraat bestond en door de familie Van Kessel werd uitgebaat, had een grote klantenkring. En Hendrik had dan ook werk genoeg.

Op de foto zien we van links naar rechts zoon Jan, de winkelbediende en mijn grootvader Hendrik. In de etalage vele soorten klokken, horloge's en kettingen.

Deze foto zal ongeveer uit het jaar 1913 zijn, aangezien zoon Jan is geboren op 2 augustus 1899 en op deze foto zal hij ongeveer 12 of 13 jaar zijn. De tweede zoon Nico werd geboren op 6 september 1901 en mijn moeder Dorothea op 10 juli 1905. Hieronder de foto's van de kinderen.

Hendrik ging ook wekelijks de klokken van de verschillende kerken opwinden, waaronder de grote kerk. Wat een hele klim is geweest. Zoals we op de foto zien had Hendrik een winkelbediende-horlogemaker in dienst genomen, om hem te assisteren met de vele reparatie's. Zijn vrouw had een dienstbode, tevens kokkin en een kindermisje in dienst. Ze hoorden bij de welgestelde familie's.

Op feestdagen hing de grote vlag uit, zoals te zien op deze foto van H.J. Tollens uit 1915. Het huis van de fam. Ouborg is op de foto goed te zien. De grote vlag werd uit het zolderraam gehangen. Vermoedelijk is het koninginnedag.

De broer van Sophie, Cornelis Martinus (Cor) die is toen hij wat ouder werd ondergebracht in een Belgische inrichting. Door bezoeken gebracht aan Cor, door familie leden kwamen Hendrik en Sophie te horen dat men Cor in cafe's op tafel liet dansen.

Sophie die zeer zorgzaam was, schrok hier erg van en de familie vond dat men dat Cor niet mocht aandoen.

Hendrik is dan ook snel naar België gegaan om hem op te halen. Hij is toen vele jaren bij de familie op de Voorstraat blijven wonen.

Maar uiteindelijk moest Cor weer naar een inrichting. Wat de reden was is mij niet bekend. Het kan te maken hebben met de verhuizing naar Steeg-oversloot.

Echter Cor die slechte herinnering had aan de Belgische inrichting wilde niet opnieuw naar een inrichting. En toen verzon men een list, omdat Cor heel koningsgezind was en al meerdere malen te kennen had gegeven naar de koningin te willen, zei men tegen hem " we gaan naar de koningin ".

Daar was hij heel blij mee en ging zonder problemen mee naar de inrichting in Renkum. Overigens een goed tehuis.

In de trein naar de inrichting, mijn moeder was daar ook bij, vertelde hij aan de andere reizigers, " Ik ga naar de Koningin." Waarbij de aangesproken reiziger zei, maar dan ga je de verkeerde richting uit.

Sophie schrok en gebaarde aan de ander verder niets te zeggen.

Deze begreep het en Cor had de opmerking niet begrepen.

Eenmaal in de inrichting werkte hij veel in de tuin, en men zei dat hij een voorbeeldige inwoner van het tehuis was. In 1930 is hij ongeveer 56 jaar oud overleden.

Van de broers Aart en Nicolaas van Sophie is veel informatie te lezen in de krantenberichten omtrent hun overlijden. Aart de dominee en schrijver van stichtelijke boeken en Nicolaas zoals zijn vader in de verzekeringen

en zette het bedrijf van zijn vader voort. Ook was hij gemeenteraads lid in Dordrecht. Hun verdere verdiensten staan uitgebreid in de kranten berichten.

1939

DE HEER N. DE VISSER †

DORDRECHT. 17 Nov. Hedenavond is alhier na een ongesteldheid van een paar dagen, tengevolge van een hartaandoening in den leeftijd van 58 jaar, plotseling overleden de heer N. de Visser, een geziene en vooraanstaande figuur in het politieke en verenigingsleven.

O. m. had hij voor de Chr. Hist. Unie zitting in den gemeenteraad, die zonder hem bijna niet te denken is, daar hij reeds op jeugdigen leeftijd tot raadslid werd gekozen. Eerst vertegenwoordigde hij daar de A. R. Partij en later de Christ. Hist. Unie.

Op het terrein van de Chr. vakorganisatie heeft hij zeer veel gearbeid, evenals op dat van het Chr. Onderwijs, waarvoor hij de onvermoeibare pleitbezorger was in den gemeenteraad. Van tal van organisaties was hij bestuurslid en veelal voorzitter. Jarenlang had hij bijv. de leiding van den Chr. Besturenbond. Den laatsten tijd was hij juist bezig zich hier en daar wat terug te trekken, en het werk aan anderen over te dragen.

De heer De Visser was iemand, die met groote trouw, onvermoeibaren ijver, en met hartelijke liefde tot het beginsel, onbaat zuchtig zich heeft gegeven voor hetgeen de doorwerking van het christendom op staat kundig, maatschappelijk, en sociaal terrein kan bevorderen. Ook in meer dan één landelijke organisatie had hij zitting, o.m. in het hoofdbestuur van het Ned. Herv. Verbond tot Kerkherstel.

Met ontroering en diepen weemoed is in ruimen kring zijn plotseling verscheiden vernomen.

N. DE VISSER †

Na een kortstondige ziekte is gisteren in den ouderdom van 58-jaar overleden de heer N. de Visser, lid van den gemeenteraad, waarin hij met den heer J. A. van Tilburg de c.h. unie vertegenwoordigde.

Nicolaas de Visser werd den 20sten Januari 1881 hier ter stede geboren. Van beroep was hij makelaar in assurantiën en leeraar M.O. Staatshuishoudkunde en Statistiek.

In tal van christelijke vereenigingen en organisaties maakte hij deel van het bestuur uit en als zoodanig was hij in christelijke kringen een bekende Dordtsche figuur, met wiens adviezen men terdege rekening hield.

Voor al voor het bijzonder onderwijs stond hij steeds op de bres en wanneer in den Raad onderwijskwesties aan de orde kwamen, kon men ervan op aan, dat de heer De Visser aan het debat zou deelnemen om de belangen van het bijzonder onderwijs te behartigen met een goed gefundeerd betoog.

Ook de Chr. Vakbeweging verliest in den heer De Visser een principieelen strijder. Van den Chr. Bestuurdersbond bekleedde hij vele jaren het voorzitterschap en deze organisatie is hem daarvoor veel dank verschuldigd. Hij was er de stuwkracht, de man, die van geen wijken weten wilde, zoolang hij de Chr. sociale belangen minder behartigd meende te zien dan de neutrale.

Van de verschillende functies, die de heer De Visser in den loop der jaren heeft bekleed noemen wij nog zijn voorzitterschap van de besturen van Chr. H.B.S., Da Costaschool, Wilhelminaschool, Chr. Schoolbesturenbond en van de afdeling Dordt van Chr. Gezondheids- en Vacantiekoloniën. In al deze organisaties zal zijn heengaan als een zwaar verlies worden gevoeld.

De teraardebestelling vindt plaats a.s. Woensdagmiddag; vertrek van het sterfhuys om 12.15 uur.

Ds. A. de Visser †

Te Apeldoorn is gister nacht in den leeftijd van 68 jaar overleden ds. A. de Visser, emeritus predikant der Ned. Herv. Kerk.

Ds. De Visser werd te Dordrecht geboren en studeerde ook aan het gymnasium te dezer stede, waarna hij de Universiteit te Utrecht bezocht. In 1895 deed hij zijn intrede in zijn standplaats, Herwijnen. Vervolgens stond hij te Harlingen en te Wolphaartsdijk. In 1905 nam hij een beroep aan naar Groningen, waar hij bleef tot aan zijn emeritaat in 1936.

Ds. De Visser heeft in Groningen veel gedaan voor het Christelijk onderwijs. O.a. had hij een belangrijk aandeel in de oprichting van het Willem Lodewijk-gymnasium en de Chr. School aan de Mesdagstraat.

Van de door ds. De Visser geschreven boeken zijn wel de bekendste „Israëls ambten en bedrijven in Jezus' tijd" en „In de lijdings- en opstandingsweek".

De teraardebestelling van het stoffelijk over-schot zal a.s. Zaterdagmiddag te Apeldoorn plaats vinden.

De vorenstaande berichten zijn uit de Nieuwe Haagsche Courant en het Dordrechtsh Nieuwsblad van 18 november 1939.

De familie de Visser woonde op verschillende adressen in Dordrecht. Mijn grootmoeder Sophie werd geboren in de Hoge Nieuwstraat in 1869. Haar broer Aart 1871, in de Vriessestraat. Cor 1874 en Cornelia 1878, in de Wijnstraat B 119 en Nicolaas in de Voorstraat C 87. Oude nummering.

De broers van Hendrik Ouborg:

Pieter Ouborg was handelsreiziger en trouwde op 15 juni 1887, 26 jaar oud. Het gezin kreeg 10 kinderen. Hun vierde zoon is de later bekende schilder van o.a. het moderne schilderij " Vader en Zoon ".

Hij overleed op 3 juni 1956 op 63 jarige leeftijd. Zijn 3 huwelijken bleven kinderloos.

De negende zoon van Pieter Ouborg is Adriaan Cornelis (Aad), geboren op 1 Augustus 1900 en overleden 16 februari 1940.

Hij trouwde 6 september 1927. Het gezin kreeg 3 kinderen. De eerste was zoon Pieter Arnold. De tweede een jongen die na twee maanden is overleden. En daarna een dochter.

Pieter Arnold had vijf kinderen, waarvan één zoon Adriaan Cornelis (Aad), o.a. bekend van de Princess fabrieken in huishoudelijke artikelen.

Adriaan Cornelis 1900 - 1940, inmiddels Professor ingenieur aan een textielfabriek in Tilburg is aan hartklachten overleden.

In de door mijn ouders zorgvuldig bewaarde Nieuwe Rotterdamsche Courant van 17 februari 1940 stond het hiernaast afgebeelde bericht.

PROF. IR. A. C. OUBORG †

Te Tilburg is gisteren, 39 jaar oud, overleden prof. ir. A. C. Ouborg, buitengewoon hoogleeraar in de mechanische technologie aan de Technische Hoogeschool te Delft.

De thans ontslapene, die 1 Augustus 1900 te Dordrecht was geboren, heeft aan de Technische Hoogeschool gestudeerd en in 1925 zijn diploma voor scheikundig ingenieur behaald. Daarna is hij werkzaam geweest bij de N.V. Stikstofbindingsindustrie Nederland te Dor-

recht, bij de N.V. J. A. Raymaker's en Co's Textielfabrieken te Helmond (als bedrijfsingenieur) en bij de N.V. Twentsche Bontweverij te Hengelo (als adjunct-directeur). In 1929 werd hij directeur der N.V. Wollstoffenfabrieken van L. E. van den Bergh te Tilburg. Hoogleeraar was hij sedert 1938.

Prof. Ouborg heeft in binnen- en buitenlandsche tijdschriften artikelen op het gebied der textielindustrie gepubliceerd.

De begrafenis zal Maandag om 11 u. 30 van het sterfhuis geschieden.

Gapend gat aan Voorstraatshaven

Van een onzer
verslaggeefsters

DORDRECHT – In de Voorstraat zelf is niets bijzonders te zien aan het pand op nummer 199/201. Een blik vanaf de Botermarkt aan de overzijde van de Voorstraatshaven toont echter een gapend gat.

Alleen de rijk versierde gevel van het monumentale pand uit 1890 blijkt nog overeind te staan. Het pand was zo verzakt door de slechte fundering en zwakke ondergrond dat er niets anders overbleef dan alles slopen, op de gevel na, en nieuwbouw terugplaatsen.

Aannemingsbedrijf Van Herwijnen is al weer druk bezig met de opbouw van het pand, dat gebeurt vanaf pontons in het water. In juni moet het worden opgeleverd. Op de bovenverdieping is plaats voor twee woningen, beneden wordt een galerie in hedendaagse kunst ingericht. Het Dordtse echtpaar Geelen gaat de galerie beheren.

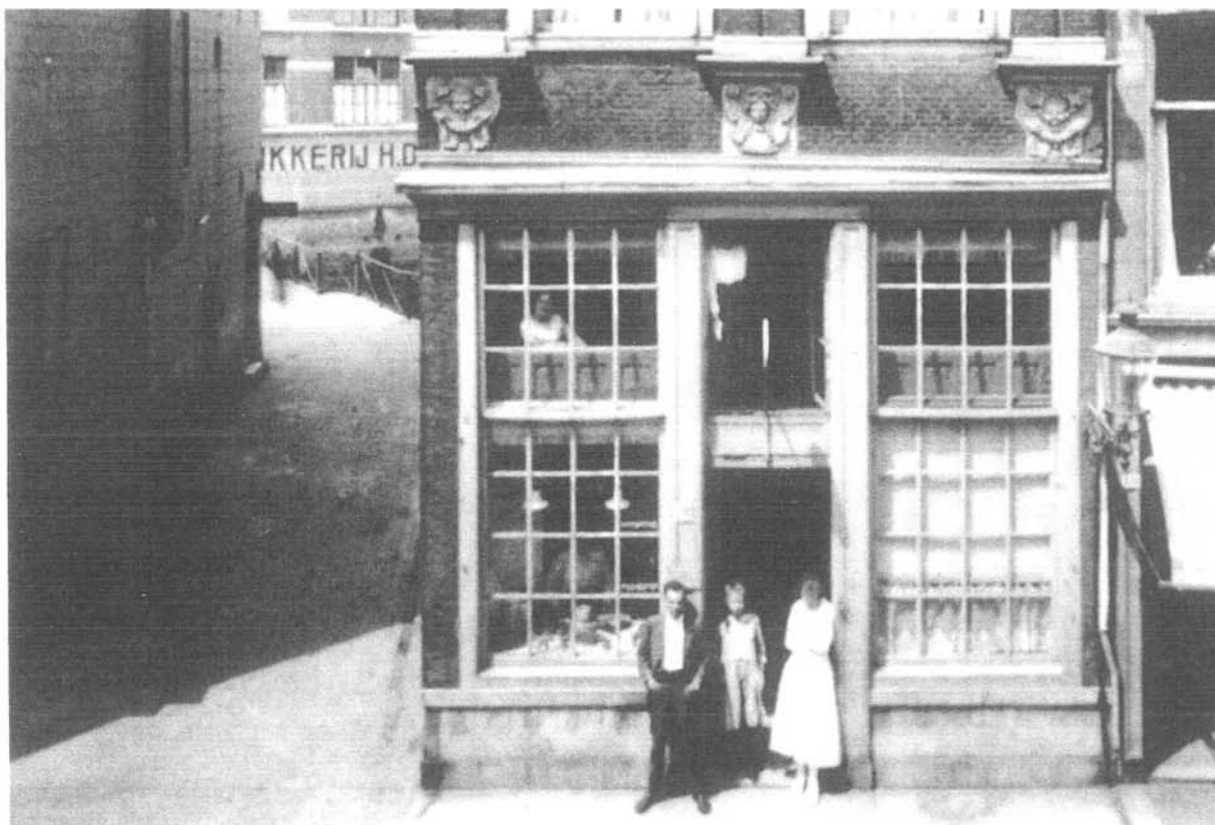
● Vanaf het water wordt het gat in de Voorstraat weer opgebouwd.

FOTO CEES SCHILTHUIZEN

Foto links,
Het 100 jarige
pand waar de klok-
kenwinkel was is
op de voorgevel na
geheel gesloopt en
achter de oude
voorgevel is een
geheel nieuw pand
gebouwd.

Foto onder:
De winkel van het
pand de Pauw in
de Voorstraat, nu
nr. 259, was 201.
Hier was de kaas-
winkel gevestigd.
Het huis is uit
1618.

Broer Jan geboren 17-8-1863 en overleden 8-2-1941.

Hendrik zijn broer Jan van de kaaswinkel, in huize De Pauw ,
Voorstraat hoek Wijnbrug, trouwde in 1889 met Hendrika Frugte
Zij kregen 13 kinderen, waarvan 2 zonen.

Over zijn zoon Jan is bekend dat hij in militaire dienst zijnde
gedeserteerd is uit het leger, in verband met de eerste Wereld-
oorlog. Om gevangenis straf te ontlopen is hij naar België uit-
geweken. Waar zijn ouders hem van tijd tot tijd bezochten, want
terugkeer was lange tijd niet meer mogelijk.

Via België is hij naar Berlijn gegaan. In Duitsland is hij gehuwd
met Else Polack, in 1921. Het huwelijk is ontbonden in 1938.

Een zoon van Else die in 1912 geboren is, heeft de naam Ouborg
gekregen. Jan is uiteindelijk weer teruggekeerd naar Nederland
en in 1941 in Den Haag een 2de huwelijk aangegaan.

Hij is overleden 17 februari 1963 in Den Haag.

Nogmaal een foto van de winkel, links zoon Nico en
rechts Hendrik Ouborg.

Broer Karel was behanger stoffeeder, geboren 1865 en overleden
14 januari 1945.

De kinderen van Hendrik en Sophie.
 Twee Augustus 1899 wordt zoon Jan geboren.
 Hij gaat na schooltijd, kantoorwerkzaamheden verrichten. Wanneer de eerste radio programma's worden uitgezonden, heeft het gezin nog geen radio. Jan koopt de benodigde spullen en knutselt een radio ontvanger in elkaar. En zoals mijn moeder mij vertelde, het gelukte hem om de radio signalen te ontvangen. Wat voor ons zo gewoon is, een hele bijzonderheid in die tijd. Later ging hij naar Den Haag waar hij ging wonen in het H.T.O. Haags tehuis voor ongetrouwden. Hij werkte in Den Haag op kantoor. Jan had als hobby schilderen en van zijn neef Piet, de schilder, heeft hij de nodige aanwijzingen gehad.

Op 38 jarige leeftijd trad hij in het huwelijk met Corrie Reijenga, 32 jaar.

Op 4 februari 1958 is hij op 58 jarige leeftijd overleden, in zijn toenmalige woonplaats Huizen, tijdens het werken aan een schilderstuk.

Hun tweede zoon Nico wordt op 6 september 1901 geboren. De bedoeling van zijn vader was dat hij na schooltijd in de leer voor horlogemaker zou gaan. En dat gebeurt ook. Hij gaat in de leer bij een horlogezaak in Den Haag.

De 3 kinderen, links mijn moeder, Midden Jan en rechts Nico.

Linker foto is Jan , 21 jaar. Foto is genomen 13 juni 1921.

Boven Jan zijn vrouw Corrie met een schilderstuk van Jan.

Hij was daar intern en in de weekenden kwam hij naar huis. Daar hoorde Hendrik hoe zijn opleiding verliep. En hij kreeg na verloop van tijd de indruk dat hij niet veel van het vak geleerd had. Dus ging zijn vader onverwachts naar Den Haag om zelf eens poolshoogte te nemen. Bij aankomst in de zaak trof hij hem daar niet aan. Bij zijn vraag waar hij

Niek Ouborg en zijn vrouw Annie.

was kreeg hij te horen dat hij, even boodschappen voor de baas aan het doen was. Hij kreeg geen goede indruk van het geheel en nam zijn zoon meteen mee terug naar Dordrecht. Hij nam hem toen zelf in de leer. En hij heeft het vak geleerd maar zoals het zo dikwijls gaat is hij geen horlogemaker geworden. Hij heeft ook de winkel niet kunnen voortzetten, omdat de winkel mede door ziekte van mijn grootvader werd gesloten. Zijn moeder Sophie was een zeer bezorgde vrouw. Toen Nico op een zeer stormachtige avond met de trein naar Breda

moest reizen was zij heel bang dat de trein op de Moerdijkbrug zou verongelukken. Ze was minstens net zo bang als mijn moeder was toen mijn vader in 1937 voor de zaak met de nachtboot naar Londen ging. Het was die nacht noodweer met zware storm. Mijn vader was dan ook flink zeeziek geweest. Nico trouwde 33 jaar oud op 13 februari 1935 met Johanna Van Veen 32 jaar. Zijn hobby was fietstochten maken, zoals het rechts afgebeelde krantenbericht vermeld. Van beroep was hij broodbezorger, kantoorbediende en later ambtenaar bij het ministerie. Op 28 februari 1979 is hij overleden. 77 jaar oud. In de negentiger jaren ben ik bij zijn vrouw in het bejaarden tehuis verschillende malen op bezoek geweest en heb daar veel verhalen over vroeger gehoord, die in deze verhalen verwerkt zijn. Op haar honderdste verjaardag heb ik haar gefeliciteerd en je kreeg niet de indruk een honderdjarige te feliciteren. Ze zag er stralend uit. Haar 101e verjaardag heeft zij net niet gehaald.

„t Was wel kniewerk, zo tegen de wind in” zei de heer N. Ouborg, die voor de dertiende maal meereed. Hoewel de heer Ouborg binnenkort 62 jaar wordt, was dat niet aan hem te merken, want tijdens de terugtocht zag hij er nog even fit uit als toen hij begon. Hij had dan ook in dertien jaar zoveel routine opgedaan om te weten, hoe je zo'n fietstocht van 70 km het beste en zonder te veel te vermoeien volbrengt. Hij zei dan ook „Ik doe het op m'n akkertje hoor, die harddravers laat ik vooruitgaan”. Naast de twaalf tekenen van stoer „fietswerk”, wachtte 'n lege veiligheidsspeld op de dertiende medaille, die aan het eind van de tocht natuurlijk verdiend was. Proficiat, mijnheer Ouborg en.... op naar de veertiende!

Hun derde kind was mijn moeder Dorothea Wilhelmina Carolina.

Zoals we op het Geboorte kaartje zien werd ze op 10 juli 1905 geboren.

De naam Dorothea heeft zij van haar grootmoeder Dorothea Eichman en de tweede en derde naam van haar andere grootmoeder Wilhelmina Carolina Akkermen. Tijdens schooltijd schreef zij stukjes onder de schuilnaam Kolibrie. Ook is er een verslag in een krantje van de gereformeerde meisjesvereniging over een uitstapje naar Den Haag en Scheveningen. Op de eerste en tweede foto hieronder zien wij moeder Sophie met haar dochter. De derde foto rechts is zij waarschijnlijk ook.

Heden werden wij verblijd door de voorspoedige geboorte van onze

Dorothea Wilhelmina Carolina.

H. OUBORG.
S. C. OUBORG—
DE VISSER.

DORDRECHT, 10 Juli 1905.

De rechtse foto is genomen tijdens vakantie. De familie ging 's zomers ook met vakantie. Zo vertelde mijn moeder dat zij met haar ouders een week naar Arnhem ging. Voor het bezoek aan een fotograaf is zij met haar vader naar het witte huis in Rotterdam geweest. In 1923 overleed haar vader aan nierversgiftiging, waar hij al geruime tijd ziek aan was. De winkel is vele jaren de klokkenzaak van de stad geweest, totdat er concurrentie kwam en mede door de nierklachten van Hendrik heeft men toen besloten de zaak te sluiten en het pand te verkopen.

Zij kochten in Steegoversloot een pand van een dominee op nr. 26 en zette daar de zaken op bescheiden manier voort. En zoals er op de foto te zien is staat er op het bord aan de gevel de volgende tekst.

H. Ouborg
Verkoop van
Alle soorten
Uurwerken
Reparatie-
inrichting
Goud en zilver.

Hendrik aan het werk met de lens in het rechteroog. Wie staat daar nu naast?

Op de foto hiernaast zien we het pand in Steegoversloot, toen nummer 26. Nu 30. Zoals de foto met reclame bord toont zette Hendrik de werkzaamheden op bescheiden schaal voort.

De voorgevel is in jaren daarna grondig verbouwd en heeft nu een winkelpui.

Eerder was motorhuis Vos er gevestigd, daarna een postkantoor en nu een apotheek.

Van mijn a. neef H. de Visser kreeg ik o.a. de vier foto's van het pand, waarop te zien de verschillende verbouwingen van de beneden verdieping.

Uiteindelijk verergerde de nierkwaal van mijn grootvader Hendrik en is hij op 15 september 1923 aan nierversgiftiging overleden.

Mijn grootmoeder Sophie bleef met haar dochter in het huis wonen. Na het huwelijk van haar dochter Do, mijn moeder, is zij mee verhuisd naar Rotterdam. Het huis is toen verhuurd. In de beneden verdieping was al een schoenmaker werkzaam.

De familie was gereformeerd en mijn moeder was lid van de gereformeerde meisjesvereniging Lydia. In 1921, zij was toen zestien jaar, ging zij mee met een uitstapje naar Den Haag en Scheveningen. Zij schreef een verslag van de reis in het krantje van de vereniging. Door mij gecopieerd van een 90 jaar oud exemplaar, door haar zuinig bewaard.

Lydia's uitstapje.

Eindelijk was de langverwachte 2 Aug. aangebroken. We zouden naar Den Haag en Scheveningen gaan rijden.

Geen van allen waren we te laat aan 't station.

De tijd van wachten was nog al gauw voorbij.

De heer Krepel zei, dat wij naar het perron konden gaan. Natuurlijk lieten wij ons dat geen 2 maal zeggen. Al gauw stonden we op het perron in de rij te wachten op den trein, die nog komen moest.

Daar kwam hij aansnorren met een vaartje.

Er moest nog een wagon voor *ons* bijkomen; daar kropen al gauw menschen in, maar die moesten er weer uit. Toen konden wij instappen.

Bij het vertrek, 8.30, maakten wij druk gebruik van onze zakdoeken om te zwaaien,

Onder het rijden kwam de heer Krepel naar ons toe, om te vertellen, dat de Diergaarde een kwartje meer kostte, dan dat wij dachten, en toen besloten wij maar ineens naar Den Haag door te gaan.

Na in R'dam een kwartiertje gewacht te hebben, gingen wij door naar 't Haagje.

Daar aangekomen, zijn we eerst naar „De Sierkan“ in de Passage gegaan om onzen dorst te lesschen en om een boterham te eten. Ook gingen we even in 't Warenhuis aanzichtkaarten kopen en postzegels, zoolang de voorraad strekte.

Toen zijn we naar het Panorama van Mesdag gegaan, waar we oud-Scheveningen zagen in het jaar 1881. Het was daar enorm prachtig; we stonden er allen met verbazing naar te kijken. Alles is er ons van verteld.

Nadat het Panorama bezichtigd was, zijn we naar de Eerste Kamer gegaan; daar konden we plaats nemen. Juffrouw van Dijk en de heer Krepel zaten op Ministersplaatsen; ook hier werd ons alles verklaard.

Nog al dikwijls is ons gevraagd, waar wij vandaan kwamen.

Buiten gekomen, zagen we een ijskarretje; we stormden er op af; die man kreeg het ineens druk.

We zijn ook nog in de Gevangenpoort geweest.

Naar 't Vredespaleis gingen we niet: dat was ook al opgeslagen.

Met de electriche tram, lijn 8, zijn we toen naar Scheveningen vertrokken. Daar zijn we eerst naar „De Sierkan“ gegaan om te eten en te drinken. Daarna trokken we naar de duinen.

Achteraan in de duinen hebben we gespeeld en gerold, en verder gingen we duin-op en duin-af naar het strand om pootje te baaien.

Met z'n allen hebben we in een kring gezongen: alle eendjes zwemmen in het water. We hadden daar nog al veel bekijks; allen waren nog al goed nat.

Later hebben we ons achter in de duinen laten drogen en toen was het tijd geworden om op te stappen.

We hebben nog wat gekocht, gegeten en gedronken en met de stoomtram reden we weer naar 't station.

Met z'n allen staptten we weer in; we hebben gezongen van Den Haag tot Dordt toe, van allerlei versjes. Over tienien kwamen we weer in onze oude Merwestad terug.

Een paar werklui, die meegezongen hadden, riepen uit de coupé: „Leve de Dordtsche jeugd!“ Wij hieven een gejuich aan en riepen terug: „Leve de medereizigers!“

Zoo was de plezierige dag voorbij.

Onze ouders stonden op ons te wachten,

Ik geloof zeker, dat het volgende jaar al de meisjes van *Lydia* mee zullen gaan, want we hebben allen erg genoten.

Do Ouborg.

*Hameter
Hoffotograaf*

*Woorstraat 291
Dordrecht*

Mijn grootmoeder Sophie heeft een kerstverhaal geschreven. Mijn moeder vertelde mij over het schrift met het verhaal. Ze wilde het graag nog eens lezen, maar wist niet waar het was gebleven. Jaren later bij één van mijn bezoeken aan de vrouw van Niek, tante Annie Ouborg Van Veen heb ik haar er naar gevraagd. Zij liep naar een kastje in haar woning in het bejaarden tehuis en het schrift kwam tevoorschijn.

Ik heb het in mijn handen gehad, een schrift geheel volgeschreven. Zij moet vele uren met voldoening hebben geschreven aan haar verhaal. Ik ben echter niet in de gelegenheid geweest om het te lezen.

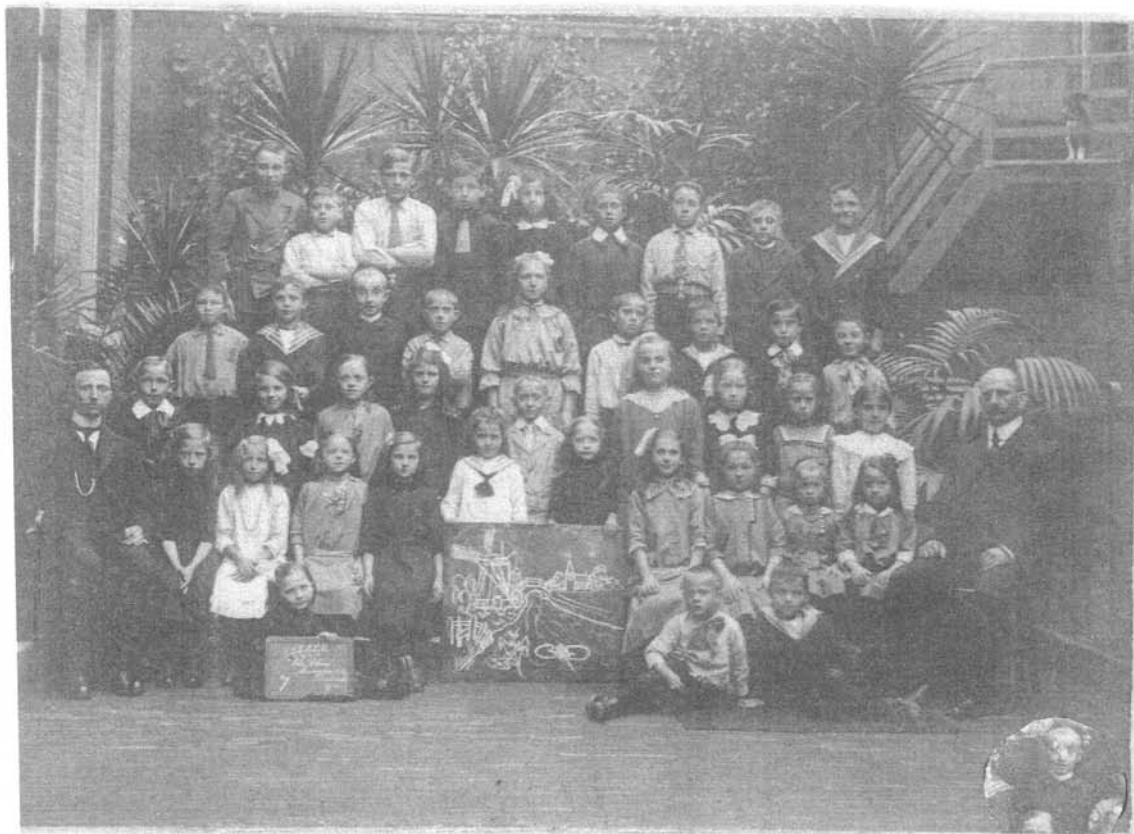
Ongeacht hoe de kwaliteit van het verhaal ook moge zijn, voor de familie geschiedenis is dit toch van historische waarde.

Op deze foto zien wij de twee broers van mijn vader, Jacob en Aart Voogt. Mijn moeder die werkzaam was op kantoor kreeg kennis aan mijn vader Piet Voogt. De familie Voogt woonde in de Generaal v.d. Heijdenstraat in Dordrecht, en was een keurig net arm gezin. Een broer van mijn grootvader woonde in s'Gravendeel en in de zomervakantie gingen de kinderen een paar weken naar hun oom toe. Weken tevoren keken zij daar al op uit. En wanneer de grote dag was aangebroken, kwam hun oom met paard en wagen naar Dordt om de kinderen op te halen en gingen de drie broers achter in de bak mee. Een belevenis die zij hun hele leven niet meer zouden vergeten. Eenmaal aangekomen, werden zij altijd eerst gewogen.

Maar voor het wege riep hij altijd tegen de jongens, "eerst poepen en dan gaan we wege. " Ook bij het vertrek naar huis werden zij weer gewogen. Het was de bedoeling dat de jongens die mager aankwamen, met een gezonde kleur en extra kilo's weer naar huis gingen.

Toen mijn vader in de zeventig was wilde hij er nog een keer naartoe. Ik ben er met hem naar toe gereden en hij herkende nog enkele straten en we vonden het huis of in ieder geval de plek waar het huis had gestaan. Hij moet daar een fijne tijd hebben gehad.

Dit is een schoolfoto van de zevende klas van de Christelijke school in de Museumstraat. Rechts onder in de hoek zie je mijn vader, op de foto uitgelicht. Op 13 jarige leeftijd heeft hij deze school verlaten. Het schooldiploma dat aan hem is uitgereikt heeft als datum 28 februari 1917. Deze foto is ook uit 1917.

VERLOOFD:

DO. OUBORG
EN
PIET VOOGT

DORDRECHT, 26 JANUARI 1928.
Steegoversloot 26.
Generaal w. d. Heijdenstraat 21.

En hier een afbeelding van het verlovingskaartje. De datum 26 januari is ook de geboortedatum van mijn vader.

Wan het gezin Ouborg woonden nu alleen Sophie en haar dochter Do nog in het grote huis op Steegoversloot, de zonen Jan en Niek hadden Dordt al eerder verlaten. Toen mijn moeder op 7 augustus 1939 in het huwelijk trad zou haar moeder toen 61 jaar oud, hier links afgebeeld, alleen achterblijven. Nu was het in die tijd gewoon dat je je moeder in huis nam.

Men besloot met goedkeuring van Sophie dat zij mee verhuisde naar Rotterdam, waar mijn ouders gingen wonen. Het verlaten van Dordrecht zal haar zeker zwaar zijn gevallen. In Rotterdam kreeg zij een eigen kamer al was die niet groot.

Zij leed veel aan hoofdpijn en was een vaste klant van de drogist aldaar. Vier jaar heeft zij in Rotterdam gewoond en werd ziek. Zij had verschillende kwalen die verergerden, waardoor zij thuis niet meer verzorgd kon worden.

Men heeft haar toen onder gebracht in een verzorgings tehuis in Den Haag, waar zij het zelfde jaar nog is overleden. Ik denk dat zij in Rotterdam nooit heeft kunnen wennen.

Zo eindigt dit verhaal dat in Dordrecht begon na veel wel en wee in Rotterdam. Graag zou ik nog meer willen weten over die tijd, maar er is niemand meer die mij nog iets kan vertellen.

EN DE MUREN, DIE SPREKEN NIET.
